“M’he trobat ben acollit a la diòcesi i en dono gràcies”

Després de quasi 13 anys, el 114è bisbe de Girona posa avui el seu càrrec a disposició del papa Francesc
El nomenament del substitut no serà instantani, sinó que pot tardar mesos

“M’he trobat ben acollit a la diòcesi i en dono gràcies” R.E. FOTO: QUIM PUIG.

Avui, monsenyor Francesc Pardo fa 75 anys i, per tant, ha de posar el seu càrrec a disposició del Vaticà. L’octubre farà 13 anys que va posar-se al capdavant de la diòcesi. Déu n’hi do l’època que li ha tocat viure com a bisbe: una pandèmia, el procés independentista, els casos de pederàstia...Sí, hi ha hagut moments difícils però també moments de molt de goig. I, certament, la situació del procés independentista et fa patir perquè el diàleg sembla difícil. Mai he pres partit per una opció política o per una estratègia, sempre he intentat situar-me en la doctrina social de l’Església, en el que diríem els drets humans i els drets dels pobles.Els indults, què li semblen?Aquesta és una altra qüestió. Tots els bisbes de Catalunya hem fet una nota sobre els indults i les mesures de gràcia, però també sobre quines actituds cal tenir per arribar a certs acords que permetin fer un camí que el poble ja anirà decidint de quina manera cal fer-lo. I també sobre el que significa el diàleg, el fet d’arribar a acords, etc. Quant a la pederàstia, n’hem tingut alguns casos, hem estat durs amb segons quins i també hem defensat la innocència en aquells en què la denúncia era infundada.Hi ha hagut situacions difícils, però hem intentat fer-hi front amb tota l’estimació i el seny que hem pogut i des de l’Evangeli, que és el que nosaltres tenim com a criteri fonamental.En els casos de pederàstia s’ha tingut la sensació que l’Església intervenia quan ja no hi havia més remei que fer-ho.Nosaltres, a Girona, hem actuat quan hi ha hagut una denúncia. Fins ara, les denúncies no s’han fet directament al Bisbat -excepte una-, sinó a través de la premsa. Però hem actuat igual: ens hem preocupat de saber què hi havia i d’actuar ràpidament. La percepció que hi ha a Espanya, com que es compara amb els EUA o Alemanya, i com que aquí els números són reduïts (tot i que un sol cas ja és greu), alguns pensen que aquí s’amaguen les coses. No és així, hi ha el que hi ha, hi ha el que sabem, el que es denuncia. Ara tenim un comitè de recepció de denúncies...S’han atès gaires casos?La vam nomenar fa un any i escaig i no hi ha arribat cap cas.Amb les immatriculacions també hi ha hagut soroll. El Bisbat pot tenir la consciència tranquil·la?Molt tranquil·la, hem fet plenament el que havíem de fer. Certament hi ha algun cas en què calia aclarir-ho i ens hem posat d’acord de seguida. Excepte en un cas (l’església de Bellcaire), en què encara estem parlant.Parlant de dificultats: per Càritas la pandèmia està sent un repte sense precedents.I realment s’ha respost molt bé des de Càritas perquè es va adaptar als reptes que es van presentar. Sanitàriament, sembla que es va superant, però queden conseqüències molt importants per a moltes persones, de salut i sobretot econòmiques. Per exemple, el sector turístic ha suportat un temps molt dur. O tallers o empreses petites que han tancat. L’atur és un problema greu, també pel que suposa per a la dignitat de la persona. També fa patir la qüestió de l’habitatge, i encara sort que aquí tenim un patronat, el de la Santa Creu, que té més de 500 pisos de lloguer social. Una altra qüestió és la bretxa tecnològica. Ens trobem, per exemple, que aquelles famílies que necessiten el sou mínim vital veuen que els tràmits amb les administracions ara cal fer-les de manera no presencial i moltes d’aquestes persones no hi estem acostumats (com jo mateix). En això, Càritas s’ha proposat ajudar, fer un acompanyament en els tràmits. Jo faria una invitació a les administracions per dir “no tanqueu del tot les possibilitats de l’entrevista personal perquè molts tindran dificultats”.En una homilia de Sant Narcís va reclamar una revisió profunda del

sistema per poder sortir de la crisi. Li han fet cas?Jo volia remarcar la posició del papa Francesc: davant dels reptes actuals, pel bé de les persones, per la seva vida digna, pels seus drets... mirem de revisar totes les dimensions que formen part de la vida persona i social. Penso que l'aportació que hem de fer és com la pluja menuda, que no fa baixar plenes les rieres, però de mica en mica la pluja menuda fa possible que hi hagi vida. Si no hi ha missatges d'aquest tipus, ens anem adormint i conformant, sense ser-ne conscients. Mira, tenim el perill de mirar el món només des de la pròpia finestra, des de Girona. Hem d'obrir més finestres, el món és molt més ampli, hi ha més problemes.Per al seu mandat va escollir el lema 'Perquè tinguem vida'. Creu que ha arribat a la societat?Si ha arribat a arrelar ho hauria de dir la gent. Vaig escollir aquest lema, primer, perquè surt a Sant Joan: Jesús diu "He vingut perquè tingueu vida." Quan dius vida vols dir totes les dimensions de la persona; és a dir, l'espiritual, material, de relació amb els altres... En la nostra fe, la presència de Jesús fa que les persones visquem la vida amb més consciència i tinguem aquesta vida que ell ens dona, no? Aleshores, la meva missió és anunciar, proposar, oferir els dons de Jesús, acompanyar les persones, escoltar-les. Així ho he intentat fer. Per exemple, he visitat les 400 parròquies de la diòcesi diverses vegades, he escoltat molta gent, he estat en molts actes... Ho he intentat, però ha de ser la gent la que digui si ho he aconseguit o no.Ha hagut de fer front a la crisi de vocacions. Durant aquests anys veig que han mirat d'integrar laics.Sí, la idea és que cada parròquia sigui un petit equip de persones que se'n preocupen. En les que no podem celebrar la missa cada diumenge hem posat persones que fan la celebració de la paraula i donen la comunió. D'aquesta manera, la gent pot viure el diumenge, poden reunir-se, pregar, escoltar la paraula de Déu, combregar... Les persones que dirigeixen la cerimònia estan formades i disposen d'un nomenament meu. També tenim els diaques i entre tots procurem que cada parròquia pugui assumir fins allà on es pot. Comptem amb el fet que la gent s'ha acostumat a desplaçar-se per a moltes gestions i aleshores també hi ha l'hàbit d'anar variant d'església depenent de si fan missa o no. En el que no pensem, de moment, és a tancar parròquies.Creu que ha aconseguit acostar més els joves a l'Església?Aquesta és una qüestió pendent. Ho hem intentat. La delegació de Joves ha treballat molt. Hi ha grups, no gaire grans, que van seguint, però tenim una certa dificultat per connectar-hi. Mira, els joves volen joves, i de capellans joves en tenim pocs, hem de confiar en altres joves. El clima de la societat fa difícil, a vegades, veure les escletxes per les quals pots comunicar. És un ambient social que no convida a fer un pas cap a la fe cristiana i fins i tot tampoc cap a l'espiritualitat. Encara que avui hi ha cert desig d'espiritualitat, en els joves encara és una mancança. És un dels reptes que tenim.Un gran esdeveniment d'aquest temps ha estat la commemoració del 600è aniversari de la planificació de la nau de la catedral. No té la sensació que no valorem prou el gran tresor que tenim, com és la catedral?Sí, sí. Certament, i no només amb catedral (i també Sant Feliu), sinó també en la resta de patrimoni que tenim, començant per les ermites romàniques i esglésies. Això té un cost importantíssim. Les administracions ja ajuden, si no hi ha un compromís de les administracions es fa molt difícil que nosaltres sols ho poguéssim mantenir. Encara que sigui propietat de l'Església, té una dimensió social important. Ningú es pot vendre una ermita romànica, forma part del paisatge, el poble se l'estima. En definitiva, és un patrimoni del país.De fet, ja els ajuden força, permetent que no hagin de pagar l'IBI.Quan dic "ajudes de les administracions" vull dir ajudes directes. Quant a no pagar l'IBI, no és perquè sigui l'Església, sinó que la llei de les fundacions sense ànim de lucre ho preveu. És a dir, estem considerats de la mateixa manera que la Fundació del Barça, la Fundació de l'Espanyol, la de La Caixa... No és un privilegi de l'Església.Vostè presideix Catalònia Sacra, la plataforma per fomentar el vessant turístic del patrimoni de l'Església. Em sembla que hi ha molt camp per córrer, en aquest àmbit, no?Sí, i per això hi ha Catalònia Sacra, per facilitar informació sobre la xarxa de parròquies, els temples que estan oberts, què hi trobaran, les activitats que s'hi organitzen... Hi ha recorregut per fer, però cada cop hi ha més gent que es connecta a Catalònia Sacra. Crec que és una bona eina per conèixer aquesta riquesa extraordinària, tant d'ermites petites com dels grans temples.Mirant enrere, hi ha alguna cosa d'aquests 13 anys de què es penedeixi, que ara faria de manera diferent?Segurament n'hi hauria perquè quan fas revisió sempre veus que hauries pogut per alguna cosa d'una altra manera, no? Una podria ser el treball amb els joves, que és una de les coses que hauria d'haver afrontat d'una altra manera, haver-hi posat més interès, tot i que he anat a moltes escoles concertades, a fer trobades amb els nanos... I també ho podria dir per la franja d'entre els 30 i els 45 o 50 anys, l'edat de responsabilitats familiars i laborals, etc. Hi tens contacte amb les comunions o les confirmacions, però potser no n'hi ha prou.Com hauria de ser, el seu

substitut?(Riu) No m'atreveixo pas a dir-ho.Per exemple: ha de ser català, per descomptat?Home, crec que sí. Em semblaria que a Girona –a tot arreu de Catalunya, de fet– ho hauria de ser. No només per la llengua, sinó també per la cultura, pel tarannà. No és que siguem ni millors ni pitjors, però a Girona hi ha un estil, una manera de fer. Ha de ser una persona evangèlica, senzilla, que estimi les persones, que valori la situació que tenim, les possibilitats que tenim, que aprengui a escoltar... Quan vas a un lloc necessites descobrir. Les persones fa molt temps que hi són, tenen una història. Jo, quan arribo a Girona, és clar, els col·laboradors tots són d'aquí i tenen una història. Per tant, soc jo qui s'ha de situar i pensar com he conèixer aquestes persones, com he conèixer el seu tarannà, la història... Això vol una adaptació per entendre les reaccions, el tarannà, el que es fa, la història. Si no, no connectes.Des de la seva experiència, la gent de la diòcesi de Girona som gent complicada?Mira, d'entrada a vegades costa d'entendre algunes coses. Aparentment, la societat gironina sembla una mica tancada, però quan la vas coneixent, quan t'hi poses, t'hi vas trobant bé i te l'estimes molt. És a dir, una cosa és l'entrada, que et fa molt de respecte, i l'altra quan els vas coneixent. Aleshores t'hi vas identificant i te l'estimes molt. Després de tots aquests anys, el que em surt de dins és donar les gràcies. M'he trobat amb molt bons col·laboradors, amb bona gent a les parròquies. És a dir, quan veus els mitjans de comunicació notes que se sol posar l'accent en els aspectes negatius de la societat, de les persones, i en canvi, anant pel món, escoltant la gent, si bé t'adones d'aspectes crítics, veus tot el que fan i ho valores. Jo estic molt agraït no només a la gent de l'Església, sinó a la societat en general. M'he trobat ben acollit a la diòcesi de Girona i en dono gràcies.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 26-06-2021, Pàgina 20

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1991461-m-he-trobat-ben-acollit-a-la-diocesi-i-en-dono-gracies.html